

[Ministeren for forureningsbekæmpelse.]

gældende om en række af de mere tværgående emner, som er blevet nævnt. Først normspørgsmålet. Jeg tror nok, det er mest praktisk, i betragtning af at det er første behandling, at jeg tilstiller udvalget en meget nøjagtig opgørelse over, hvor langt vi er fremme med fastlæggelsen af de forskellige normer, herunder tidspunktet for eventuelle normers gennemførelse. Her kan jeg med det samme svare på de spørgsmål, der er blevet stillet, at tanken er, som det også fremgår af forslaget, at folketingets miljøudvalg skal inddrages på bekendtgørelsesstadiet, idet jeg går ud fra, at normerne simpelt hen får en bekendtgørelses karakter, og inden de udsendes, vil de naturligvis blive forelagt til orientering og eventuelt forhandling i folketingets miljøudvalg.

Præcis det samme har jeg givet tilslutning til, som hr. Arne Christiansen også var inde på det, såfremt vi har mere omfattende foranstaltninger i tankerne, som egentlig kunne gennemføres i kraft af de bemyndigelser, loven måtte give, såfremt den vedtages, og her vil jeg godt nævne et helt konkret eksempel. Såfremt man ønsker at realisere de tanker, vi har om at nedsætte blyindholdet i benzinen, vil det efter vor opfattelse kunne gøres i kraft af de bemyndigelser, som foreligger, men jeg synes alligevel, det er rimeligst at gøre det i form af en særlov, som herefter får en ganske almindelig folketingsbehandling. Tilsvarende eksempler kan man tænke sig for andre tilsvarende store foranstaltninger. Det er altså ikke på nogen som helst måde vor tanke at undrage folketinget, særlig ved dets miljøudvalg, muligheden for samarbejde om disse ting, tværtimod ønsker vi at trække folketingets miljøudvalg og dermed folketinget så stærkt som muligt ind i samarbejdet omkring disse meget store foranstaltninger med meget vidtrækkende betydning.

Men det er, som jeg har nævnt det en række gange, og som det sidst kom frem under levnedsmiddeldebatten, nødvendigt at lovgive på denne måde, altså ud fra den skabelon, som er anvendt her i form af en rammelovgivning, fordi udviklingen hele tiden løber således, at vi skal ajourføre disse normer hen ad vejen, og det kan efter vor bedste opfattelse ikke gøres anderledes. Jeg har også bemærket, at en række af syns-

punkterne mod denne form for lovgivning ligesom er tonet en smule af, og at man mere eller mindre har erkendt, at det nok er den rigtige vej. Jeg synes, erkendelsen var ganske klar under levnedsmiddeldebatten her i folketinget, og jeg synes i og for sig også, at den var ganske godt på vej her ved behandlingen af forslaget til miljøbeskyttelseslovgivningen.

Hr. Camre og senere hr. Vivike rejste spørgsmålet om miljøankenævnet og dets sammensætning, og det er da et spørgsmål, vi kan se på i udvalget. Jeg vil bare bede om, at man ikke alene ser på selve det forhold, at vi har oprettet en institution og uafhængiggjort den i form af et miljøankenævn, men også sammenholder det med, hvilke sager der kan ankes til det pågældende ankenævn. Det er klart, at disse ting skal holdes sammen, når man skal foretage en vurdering af miljøankenævnets rolle i forbindelse med de kommende foranstaltninger, afledt af miljøbeskyttelsesforslaget.

Hr. Lembourn var inde på en række mere idépolitiske betragtninger i forbindelse med vores miljøpolitik, og jeg synes, det er en meget rimelig fremgangsmåde at anvende her ved første behandling, som netop bør være forum for en række mere idéprægede betragtninger i stedet for en detailgennemgang. Jeg skal ikke skjule enigheden om sammenhængen mellem en planlægning på det landsdækkende, på det regionale og på det primærkommunale plan i forhold til hele miljøbekæmpelsen — det er også ganske stærkt understreget både i fremsættelsestalen og i bemærkningerne til lovforslaget.

Det, jeg skal gøre nogle betragtninger om, er særlig spørgsmålet om støttemuligheder, som også hr. Arne Christiansen senere var inde på. Hvis jeg forstår synspunktet ret, er man indledningsvis enig om grundsynspunktet: at forurenere skal betale, men én ting er at være enig i grundsynspunktet, noget andet er at være enig i konsekvenserne af grundsynspunktet, for det betyder jo, at det bliver grundejerne, der enten direkte eller via deres kollektiv, kommunen, skal betale for husholdningsspildevandet, det betyder, at det er virksomhederne, der enten individuelt eller via en tilslutning til et fælleskommunalt rensningsanlæg skal betale for deres spildevand. Men konsekvensen af dette synspunkt kan meget vel være,